

treba; od gospoda pa se po pravici tirja, da je zmožen še drugih jezikov, kakor kmet, kateremu oralo in sekira ne pripusti dolgo posedati po šolskih klopéh, ako hoče živeti. Naš kmet toraj ne more biti v viših šolah izšolan; če je pa izšolan očetov sin, je pa gospod, ako se ni skazil, — za župana pa pri volitvi zopet pride na vrsto „čist kmet“, ki mora prevzeti to častno službo, sicer se natakne na š., ki mu vелеva: „100 goldinarjev plačaj!“ Ker jih pa kar tako po nedolžnosti plačati ne more, vkloni se v silo, postane župan, dela kolikor more po najboljši vesti, in predno je potekla njegova doba, je tepen za več kot 2krat 100 gold. Gospodje uradniki so plačani in dobro plačani za vsako delo in za vsako pot, imajo letno plačilo in še povrh popotne dnine; njim je vse eno, naj se jim dá v roke delo v nemškem ali slovenskem jeziku, uradnija ima delavcev, kolikor hoče, — kako tedaj se more in se sme izgovarjati, da ne more vsacemu posebej postrežati?

Po vsi Ljubljanski okolici so prebivavci slovenski in župani Slovenci, al ni tedaj naravno, da bi c. kr. okrajno glavarstvo slovenščini ne dalo le prednosti, temuč edino veljavnost, in da bi še župana, ki nemško uradovanje za Slovenca tirja, resnobno zavrnilo, rekši mu, da to je narobe svet.

Vprašamo menda po pravici: Je li dolžan župan, ki ne more 100 gold. plačati zato, da bi župan ne bil, na stotine dopisov nositi po pol ure ali celo uro daleč kazat čez leto in dan, da dobí človeka prijaznega, ki mu pošteno vé razložiti, kaj je to v domačem jeziku? Je li dolžan župan Slovenec žrtvovati toliko časa pa toliko krivice delati svoji družini, in za zamujeno delo pri kmetiji delavcev za svoj denar najemati? Kje se dajejo bolj krivični davki, kakor jih je dajati prisiljen župan, ako hoče tirjatvam Nemcev zadostovati?

Gospodja zato študira, da si vé pomagati. Kmet si po svojem tako-le pomaga: če je slabe vole kupil, zabarantá jih za druge, naj bo dobiček ali zguba; ako eden ne vleče, vpreže dva; — tako kmet, ki ni študiral. In gospôda se bo izgovarjala pred kmetom, da ne more izpeljati iz klanca!

Bodi si pa že kakor si hoče, gotovo je to, da tudi trezen kmet vé, kaj je prav; zato podpisana županija, ki dobro čuti, da tako ni prav, kakor je zdaj, opiraje se na 19. §. postave in na resno voljo Njih Veličanstva, ponižno prosi: naj sl. deželni zbor blagovoli pripomagati, da uradnije, ki imajo s slovenskimi županijami opraviti, občujejo z njimi v domačem slovenskem jeziku.“

Županstvo Želimeljsko v Kladi.

Jože Janežič, župan. Anton Virant, Janez Mavec, Fr. Železnikar, svetovalci, — France Glavan, France Mihle, France Virant, Jože Mavec, Jože Podržaj, Jože Purkrat, Andrej Lišnek, odborniki.

Mnogovrstne novice.

* Tudi južna železnica, to je, tista železnica, ki v Trst pelje, je po čudno skritih potih iz državne železnice postala privatna in je slovela za najbolj premožno železnico, ima svoj denarni polom. Kako je tako daleč zabredla, da ima zdaj 1.128 milijonov frankov dolga, — da akcije zdaj že branjevcem na funte prodajajo, akoravno so v začetku veljale za 200 gold., — da ima družba Avstriji še plačati 101 milijon frankov dolga, — da se je prvi akcijski kapital 150 milijonov goldinarjev skrčil na 75 milijonov? — Vse to ima železnica, kakor „Glas“ na drobno razlaga, zahvaliti glasovitemu milijonarju Rotšildu, ki je pri južni želez-

nici zaslužil umazanih 80 milijonov frankov. Pa kako je to prišlo? Rotšildi so imeli večino delnic (akcij), akcije so obetale veliko obresti, delničarji so obresti zahtevali, kasa denarja ni imela, toraj — vzemimo na posodo zopet pri — Rotšildu. On je denar rad dal, vedel je, čemu. Rotšildi so skrbeli, da so imele delnice precej visoko veljavo, akcije visoke vrednosti se pa lahko oddajo, in tako so Rotšildi oddali akcije po visoki ceni, spravili nekoliko milijonov v judovski žep in bogatin je zopet bolj obogatel, revež bolj ubožal. Tudi to je sad narodne ekonomije-sleparije v Avstriji, kateri oče bil je — minister Bruck!

Naši dopisi.

V Gorici 4. julija. — Naj se silim, kakor hočem, ne morem najti tvarine za eno pošteno korespondencijo. Ko bi hotel zrak bičati z neslanim — znabiti tudi preslanim — modrovanjem, napolnil bi lahko več ko eno polo papirja, ali to se mi ne ljubi — že zarad toplote ne. Sicer pa do prave suhe poletne toplote nismo še prišli letos; vsak dan skoraj imamo dež in vsak hip je polje zdaj tu, zdaj tam v nevarnosti, da ga toča ne pobije. Preteklo sredo smo imeli hudo vreme. V Št. Petru ($\frac{1}{2}$ ure od tod) je strela ubila nekega hlapca Č., stoječega na vratih. Na vratih ne stati — si je mislil drugi kmet blizu Kviškega (v Brdih) — in umaknil se v kot za ognjišče; ali viš-jo strelo: švignila je po dimniku doli in stari mož je znabiti že umrl; — tako hudo ga je zadela. — Eno ali poldrugo uro od Gorice proti jugoizhodu (med Bukovico in Vogerskim menda) je ciganska mati cigansko dejanje doprinesla: zadavila je z ruto novorojeno dete in položila ga v grm. — V 2 laških vaséh pa so ljudje bili priča neljubih prizorov iz zakonskega življenja. V enem kraji je mož ženo ubil, v drugem pa je žena pijanega moža pahnila, da se je po stopnjicah doli zvrnil in koj mrtev obležal. Imate li dovolj napredka? — Tombola 29. u. m. je znesla zavoljo neugodnega vremena samih 774 gold. čistega dobička (stroški in takse znašajo 566 gold.; ti so se morali od 1340 gold. dohodka odbiti). — Deželni glavar Fr. grof Coronini, kterege je „Isonzo“-va stranka v mestno starešinstvo izvolila, in ki ni dolgo časa hotel nič vedeti o tem, da bi izvolitev sprejel, prišel je na zadnje vendar k seji. Gosp. grof bo brž ko ne naš prihodnji župan. — Prevzv. gospod knezo-nadškof so šli birmavat v Lahe, kjer ostanejo od 4–7. t. m. *)

Iz Kočevskega 19. junija. (*Živinoreja. Sadjereja.*) V „Novicah“ sem bral, da bo jeseni v Postojni dražba plemenskih goved. Kako je pa to, da se sl. odbor c. k. kmetijske družbe nas Kočevarjev nikdar ne spomni? kaj pa dela naša podružnica? ali se ona nič ne oglasi? Naši kraji so, po moji pameti, vsi sposobni za živino Pincgavskega rodú, in več posestnikov sem že čul, da bi si radi vsaj takega bika preskrbeli. Ali bi ne bilo prav, ko bi sl. c. k. kmetijska družba kaj take živine nakupila in jo nekaj tudi v Kočevje na dražbo dala? Pahišna trgovina (havziranje) je čedalje slabeja in menda jej poje že mrtvaški zvon; treba bo Kočevarjem do časa misliti na drug zaslužek; polje ne more tu kmeta rediti, al s živino bi se tu dobro opravilo, zato pa je treba preskrbeti si dobro tuje pleme ali vsaj zboljšati domače. Ravno tako bi sadjereja ljudém lahko lepe denarce vrgla; al tudi ta je zanemarjena, dasiravno se sadje, kjer ga imajo, večidel dobro obnaša. Tu pa tam

*) Mislimo, da smo, gledé na današnje novice, tudi v Vašem smislu ravnali izpustivši konec. Vred.

po Kočevskem okraji se nahajajo posamezni pridni sadjerejci. Take može naj bi Kočevska podružnica kmetijski družbi priporočila. Poslavljenje posameznih pridnih sadjerejcev zbudilo bi zaspane, da bi se začeli gibati in pridne posnemati. Že 16 let marljivo berem „Novice“, pa se ne spominjam, da bi bil v tem okraji kdo le pohvalo za sadjerejo dobil; nasproti pa poznam ljudi po drugih okrajih, ki so manj storili, pa so bili odlikovani. Naj tu omenim le nekatere tukajšnje posestnike in gospode, ki so za sadjerejo že mnogo storili, kolikor je meni znano. V Kočevji gosp. Verderber, po domače „Harde“, gosp. župnik Križe v Borovcu, župan Južnič pri Fari, Jurij Lisac na Hribu v Kostelji, posebno pa se veliko prizadeva učitelj Jan. Lukan v Koprivniku. Noben kraj po Kočevskem nima tako malo sadnega drevja ko Koprivnik. Ljudstvo je trdilo, da je kraj premrzal, da drevje pozebe, da je vsaki trud zastonj. Gosp. Lukan je pa dokazal, da to ni res. Na svojem vrtu je izredil mladega drevja, ki mu izvrstno raste, in tudi že sad rodi; ima pa tudi na stotine mladega žlahnega drevja v svoji drevesnici, ki mu prav nič ne pozebe. Izgled pridnega učitelja je že pričel dramiti zaspance, in upati je, če bo šlo tako naprej, da bodo Koprivničani kmalu do dobrega prepričani, da Koprivnik za sadjerejo ni premrzal, posebno če se izberó plemena, katera se mraza toliko ne bojé.

Iz Toplice na Dolenskem. (*Poslano.*) Kakor je podoba, pride v tukajšnje toplice, katere je zdravnik A. Kulavice v najem vzel, letos več gostov, kakor prejšnja leta, vsaj je število njih z všteti vojaki in kmečkimi ljudmi do konca preteklega meseca junija znašalo 216. Sedaj je tukaj tudi posebna kopel, v kateri se bolnikom, ki to želijo, kupice ali rožiči stavijo, kakor v toplicah Krapinskih, Varaždinskih in Tupolskih. Pota v parku so čedna, nekoliko je tudi novih, za kar ima posebne zasluge vojaški komandant gosp. Novak. Želeti bi bilo le, da bi tudi Topliška županija za pota kaj storila in se zlasti tista pot, katera v park pelje in katere se poslužujejo tudi drugi ljudje te občine, popravila, da ne bi bila pot za pokoro bolnikom na nogah.

Iz Ljubljane.

Cesar Ferdinand je umrl!

le toliko je zadnji naš list mogel povedati po telegramu, ki je malo pred tiskom „Novic“ prišel iz Dunaja v Ljubljano.

Dolžnost vsacega pravega Avstrijana je, da se milo spominja vladarja, ki, čeravno zarad bolehnosti od mladih let ni mogel razvijati silnih moči, je bil tako milega srca, da mu po pravici gré naslov „Ferdinand Dobrotljivi“ in da v zgodovini Avstrijskih vladarjev mu je na veke zagotovljen hvaležen spomin.

Cesar Ferdinand je bil prvi sin cesarja Franca, rojen na Dunaji 19. aprila 1793; vladarstvo Avstrije je nastopil 2. marca 1835, ko je že leta 1830 bil v Požunu kronan za kralja Ogerskega; leta 1831. se je zaročil z Marijo Ano, pobožno princesinjo Sardinsko; leta 1836 se je dal kronati za kralja Českega v Pragi, zato ga Čehi radi imenujejo Ferdinanda V. zadnjega kronanega kralja Českega; leta 1838 se je dal kronati za kralja Lombarskega in Veneškega. Po želji očetovi so mu celi čas vladarstva njegovega na strani stali kot svétniki njegovi stric nadvojvoda Ludevik, knez Metternich in grof Kolovrat. Ko so leta 1848 tudi čez Avstrijo prišli viharji časi in ko se blagi vladar, čeravno je narodom Avstrijskim pošteno ustavo podelil, in, ko so nekateri svétniki njegovi va nj tiščali, naj punt Dunajski s kano-

nami zaduší, odločno rekel, da „nikakor ne dopušča, da bi se streljalo na njegove narode“ — ni več varnega čutil na Dunaji, zapustil ga je meseca oktobra 1848 in od tistega časa nič več videti ni hotel Dunaja. „Tako bode bojé Dunaj, ki je srce svojega najboljšega vladarja tako britko razžalil, blago njegovo srce še le takrat dobil, ko ne bode več bílo“ — je pisal Helfert, in spolnile so se njegove besede. Dunajčanje (to je, politični njegovi kolovodji) znado posebno taktiko še danes, kedar hočejo kaj prisiliti; to pričajo časi, ko sta Belkredi in Hohenwart od ministerstva odstopila. 2. decembra 1848 se je cesar Ferdinand v Olomucu po preteku 13 let in 19 mesecev odpovedal vladarstvu ter ga, ko se je tudi njegov brat nadvojvoda Franc Karol odpovedal cesarskemu prestolu, sinu njegovemu Franc-Jožefu izročil, sedanjemu našemu cesarju. On pa si je izvolil Prago za svoje stanovališče, kjer je v kraljevskem gradu Hradšinu bival do zadnje ure, visoko spoštovan in ljubljentako, da so ga le svojega „očeta“ imenovali. Ni tedaj čuda, da se je glavno mesto Česke kraljevine, ko je zvedelo smrt svojega kralja, potopilo v globoko in resnično žalovanje.

Kamor pogledamo, povsod vidimo, da ob času vladarstva njegovega je skozi motne oblake, skozi kovarne spletke, skozi težke udarce posijevalo kakor blago solnce zmirom dobrotljivo in milostno srce Ferdinandovo. Mnogo let v ječe zaklenjene karbonare Laške, puntarje Galiske itd. je pomilostil in celó onemu besnemu stotniku Reindelnu, ki mu je po življenju stregel, je neprenehoma milosti skazoval v zaporu. On je prvi dal slovanskim narodom ravnopravnost, zato je po pravici Rittersberg pisal v časniku „Rani list“ od 10. decembra 1848: „on nam je v kratki dobi več dal, kakor kateri koli prejšnjih vladarjev z njegovega rodú“. — Dobrotljivost cesarja Ferdinanda bila je neizmerna; na tisoče ubozih rodovin je dobivalo milodarov iz njegovih rok, in ni je cerkve ali cerkvice, ki ga je podpore prosila, da bi je ne bila dobila od pobožnega cesarja. — Tudi naša Kranjska dežela ni bila pozabljena in ko je septembra meseca leta 1844 prišel ogledavat v Ljubljano obrtnijsko razstavo, imeli smo priliko prepričati se njegove ljubeznjivosti; temu priča je spomenica, ki jo je na spomin navzočnosti njegove pod naslovom „Denkbuch der Anwesenheit Ihrer k. k. Majestäten Ferdinand I. und Maria Anna in Krain und Kärnten“ spisal tadanji adjunkt finančne prokulture dr. Ulepič. Naj iz te spomenice položimo na grob Ferdinanda Milostljivega skromno pesmico slovensko, ki jo je zložil rajnki Miha Kastelic, kot znamenje prisrčne udanosti Slovencev. Tako se je glasila:

Kaj Ljubljana uka, raja?
Kaj veselja grom ustaja
Od Triglava sivih kóp?

Oče, Mati, skrbna, mila
Od nas bosta odvrnila,
Kar sovražno nam pretí!

Ferdinand, Marija Ana,
Varha nam od neba dana,
Prišla sta osrečat nas!

Ti pa, ljubi Oče večni,
Ker po Tebi smo le srečni,
Dolgo zdravje Njima daj!

Zato ukamo veseli —
Po Iliriji se celi
Njima venci sp'etajo.

Daj nam srečo doživeti,
V zvest' Iliriji sprejeti
Ano, Ferdinanda spet!

Naj v miru počiva blagi vladar, čegar življenje grenilo je mnogo britkih ur!

— Včeraj popoldne, ko je bil pogreb cesarja Ferdinanda Milega na Dunaji, je to žalostno dogodbo naznanjala na hiši narodne čitalnice mrliška zastava.

— Juter ob 10. uri je v stolni cerkvi slovesna črna maša za ranjim cesarjem Ferdinandom. — De-

želni odbor, mestni odbor in drugi so se koj, ko je prinesel telegram žalostno vest v Ljubljano, podali k deželnemu predsedniku srčno milovanje izreči.

— (*Iz odboro ve se je družbe kmetijske 4. dne t. m.*)

Dopis c. k. ministerstva, po katerem se ne more želja družbi kmetijski spolniti, da bi vaje vojakov bile pozimi in ne ob času žetve, se je vzel na znanje z dostavkom, da vendar hoče ministerstvo kmetijstvu to polajšanje dati, da so polovica vojakov pokliče spomladi, polovica pa jeseni v vaje. — Odpis c. kr. deželnega predsedstva priznava, da ni res, kar se je v dež. zboru očitalo subvencijskemu odboru o subvenciji vodnjaka v Mihovem. — Inženir Rütger na Dunaji se popraša: za kolikošne stroške bi se dalo 100 vinogradskih kolov na koncéh, da trpežni ostanejo, z njegovim sredstvom, ki ga ministerstvo priporoča, navdati? — C. kr. deželni vladi se toplo priporoča, da dovoli vsak mesec enkrat živinski sejm v Novem mestu. — Volitev g. Bl. Lenčeka, župnika v Starem trgu, za predsednika kmetijske podružnice Ložke na Notranjskem se vzame zadovoljno na znanje in bivšemu predsedniku gosp. M. Švajgarju za marljivo delovanje zahvala izreče. — Na poziv ministerstva kmetijstva, naj nasvetuje nekatere možé, ki bi sposobni bili, v Klosterneuburg na študije o trtni uši poslani biti, nasvetuje odbor po nasvetu dotičnih podružnic: za Novomeški okraj vinorejca gosp. Ogulina, za Metliški učitelja gosp. Fr. Šetino, za Krški okraj g. Aleks. Trenca in župnika Tavčarja, za Vipavski pa posestnika gosp. Fil. Cigoja. — Predlogi gosp. Vičelna kot prvomestnika gozdarskega odseka o vzajemni določbi stavbenega lesa po novi meri, in o udeležbi kmetijske družbe pri shodu gozdarjev na Dunaji septembra meseca so bili soglasno sprejeti. — Konečno odbor po telegramu pozdravlja prvi zbor Kranjsko-Primorskega gozdarskega društva.

— (*Češnjev veliki sejm*) v pondeljek bil je na vse strani prav majhen. Goveje živine bilo je veliko na trgu, za krave je še bilo nekaj kupca, za vole vnajega pa skor nobenega. Cena goveji živini je za tretjino nižja ko lansko leto. Konj in posebno žebet je bilo mnogo, kupca pa tudi malo.

— Glas je počil po mestu, da so vse sodniške preiskave o glasovitih volitvah za kupčijsko zbornico — ustavljene; tedaj se je zgodilo, česar smo koj izprva pričakovali. Tako se je na najkrajši poti javni moraliteti zadostilo! Celi kupi opravičenih pritožeb o nepravilnosti volitev so tedaj vrženi „ad acta“. Ali se ne boji sl. vlada, da ne bi seti „akti“ stepli z onimi, po katerih so bile vse volitve leta 1867 samo zavoljo par nerednih volitev zavržene? Se ve da takrat ni bilo niti dr. Banhansa, niti viteza Widmanna, niti Vestenecka!

— (*Vitez Anton Garibaldi*) je prejel Franc-Jožefov red. Ljudje vgibujejo, s čem neki je deželni predsednik vitez Widmann podpiral nasvèt za to odlikovanje, pa ne uganejo; mi jim povemo na kratko tako: Nr. 1. „Goldtonerl“ je prejšnji čas v deželnem zboru sedel na narodni strani, zdaj sedi na nemškutarski; Nr. 2: pri glasovitih volitvah za kupčijsko zbornico je za Vestenecka veliko volilnih listov polovil; Nr. 3: svak je liberalnega kolovodje dr. Schafferja.

— (*Okrajna glavarja g. Pajk in pl. Schiwitzhofen*) stopita v pokoj. No! vitez Vestenek a cavallo.

— (*Zarad novega škofa Ljubljanskega*) tudi po zadnjem našem listu razglašena novica vendar ni bila po vse prazna govorica, le tehnični izraz ni bil pravi. „Slovenu“ se namreč 3. dne t. m. iz Dunaja piše, da je ravnokar prišlo pismo iz Rima, v katerem so papež predhodno potrdili od cesarja za škofa Ljubljanskega izvoljenega prošta dr. Pogačarja; konečna potrditev (praeconisatio) zgodi se zdaj brez sicer navadnih

formalitet kmalu; zato se je včeraj dr. Pogačar, od papeževnega nuncija poklican, z brzovlakom podal na Dunaj. In tako je časnikarsko pravdanje o Hamletovem „sein oder nicht sein“ pri kraji.

— (*Vabilo k 34. odborovi skupščini slovenske Matice*) v četrtek 15. julija ob 4. uri popoldne. Vrsta razgovorov: 1. Prebere in potrdi se zapisnik 33. odboro ve skupščine. 2. Prebere se poročilo pregledovalcev društvenih računov. 3. Poročilo tajnikovo o prošnjah za knjige in o drugih stvaréh. 4. Poročevanje odseka za izdavanje knjig (Tomanov životopis, Cafova zapuščina, Trstenjakove razprave o venetščini 3. del, dopolnitev podučnega in zabavnega dela Letopisa za 1875. leto). 5. Določi se konec 11. Matičnega leta.

— (*Kegljanje za dobitke*) v prid domačega orkestra čitalničnega se je pričelo 1. t. m. in bo trajalo do 15. t. m. Dobitke so: 6, 4 in 3 ces. zlati, potem 10, 7 in 5 srebrnih goldinarjev. Serija (9 mečajev v treh vrstah) velja 20 kr. Dozdaj je kegljanje prav živahno, padlo je že 21 kegljev. Naj gre le tako naprej, da orkestru mnogo čistega dobička ostane, ker mu je denarno podpore res s srca želeli.

— (*Zastopnik banke „Slovenije“*) v Škofji Loki je zdaj ondašnji župan gosp. Blaž Mohar. Dobro! Le takih vrlih zastopnikov veliko in banka stoji kmalu na trdnih nogah.

— (*Za prijazen sprejem Hrvatov*), ki gredo 15. augusta skozi Ljubljano v Bled, se je ustanovil poseben odbor narodnih društev.

— (*Letno poročilo Graškega zavarovalnega društva*) je današnjemu listu priloženo, iz katerega je med drugim razvidno, da čeravno je leta 1874 po odstopih, izbrisih, zmanjšanju obstoječega zavarovalnega zneska in po preteku zavarovalnih pogodb društvu odpadlo 3795 deležnikov, je število njih konec 1874. leta vendar bilo 84.378.

— Predsednik podružnice Bohinjske gosp. župnik Mesár je po želji ministerstva v pondeljek nastopil potovanje za ustanovitev sirarskih družeb po planinah. Naj mu je sreča mila.

— „Vrtčevo“ vredništvo naznanja v zadnjem svojem listu, da bode v posebnih zvezkih izdajalo gledališke igre za slovensko mladino, in da zoget vrne k navadni pisavi slov. jezika. Oboje hvale vredno!

— (*Pobirki iz časnikov.*) Gosp. Ivan Dolinar, tajnik „Edinosti“, zagovarja se proti obtožbi „Slovenčevi“, da so „Edinost“ vrgli v „Sočo“, tabor pa poslali v april. Gosp. Dolinarjeva obramba je pa zagonetka, ki je noben nepristranec ne more rešiti. Kaj neki je tisti Slovenec, ki nad strankama „starih“ in „mladih“ stoji? Popišite nam ga. Radovedni smo zato, kakošno podobo bode imela „Soča“ zdaj, ko je z „Edinostjo“ v zakon stopila ali kakor Hrvatje pravijo, se ji „udala“? Čemu zakrivati, kar vsak vidi, ki ima oči in videti hoče! Gosp. Dolinar svetuje, naj bi se tudi drugi slovenski časniki pomirili in združili, to je per analogiam, v „Slov. Narod“ potopili. Potem — se ve da — naj tudi „Politik“, „Vaterland“, „Reform“, „Pokrok“ itd. se potopé v liberalne judovske „Presse“, pa bode — mir na svetu. In potem se bode smelo še le reči po besedah g. Dolinarja: „zdaj skrbimo vsi v prvi vrsti za narod“!! Kaj še le Dunajski „liberalni“ časniki so začeli „za narod“ skrbeti? — kaj od leta 1848 do 1871 ni bilo nobenega človeka v okolici Tržaški, ki bi bil za „narod“ skrbel?! Odkritosrčnost je beseda možá, ne pa to, kar mačka dela, ko okoli vroče kaše lazi.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. — Sprevod iz Prage pripeljanega trupla cesarja Ferdinanda včeraj popoldne je bil veličasten.